

Suure rõõmuga tõmbas Jaan Tiiu oma faen-lässe ja hüüdis: „Jah, Tiiu, siis oled ja minu. Ükski ei pea mind sinust lahusama. Ma tahab püüda sinu waasta nõnda olla, kuda auusa mehe sohus on. Ma tahab katsuda nõnda elada, et sa ei tahetse mind oma meheks waasta võtnud olema.”

Sel silmapilgul astus ema tuppa. Jaan las-kis ruttu Tiiu faenlast lahti, aga ema oli juba fölik ära näinud. Noored inimesed lõiwasid mõlemad õige punaseks, ja ema ütles naljakalt ähwatdawa hääle-ga: „No noh, mis fometit siis Teie siin teete? Ees sa näe felmisid!”

Jaan astus see päale ema ligi, võttis ta käest siini ja ütles: „Praegu on Tiiu minu soowimise päale minu pruudiks saanud. Armas ema, kas sa oled sellega rahul?”

Emal vastas nagu eñnegi: „Või nii kaugel asjad juba. Noh, mis siina võib parata! Kui noored inimesed ses asjas oma joõni haffawad aja-ma, ega siis vastapanemine enam aita. Ees ma ole ise noor olnud ja tean full, kuda lugu ols. Kui keegi oleks tahtnud mind sealata ema Jüriga paari astumast, ei oleks ma ometi järele jätnud. Ega teiegagi lugu teisiti või olla. Tehke ise, kuda arvate õige olewat.”

„Waata Tiiu, kas mul ei ole kuldne ema!” hüüdis Jaan ja võttis Tiiu ema filmal uueste faissu. „Aga nüüd lähme sa aeda isa juure ja kuulame, mis tema ütleb.”

Kõik kolm läksivad nüüd aeda isa juure, kes pingi pääl istus ja ühte jututaamatut luges. Ta

ani rõga iweks, kui nägi, et poeg ja naene ühes Tiiuga nii pühakul kõmbel tema ette astusivad. Jaan võttis Tiiu käe kõrva ja ütles siis häälega, mis südamest tuli:

„Kallis isa, sa oled mõndagi forda minuga rääkinud, et ma omale abiisaasa peaksin võtma. Juba ommust saadis armastan ma Tiiud ja soowin teda üksi omale saado. Täna olen seda Tiiule awal-danud. Ta ütles: jah. Ka ema on sellega rõga rahul. Kui fa sinul oma poelt midagi selle waasta ei ole, siis en minu õnn käes. Ütle nüüd kui armas-taja isa oma mõtted wälja, ja tea, et mul üksi Tiiu sõrval võimalik on õnnelik olla ilmas.”

Isa eli nagu juhui selle teaduse üle. Üsi nähti talle liig äkitselt tulnud olewat. Raske eli tal poja soowimise westa pañna, sest et ta full teadis, kuda sõdo riisuguse asja juutes tunneb, aga raske oli tal ka jah ütelda, sest see mõte oli temale rõga armaks läinud oma poega sõbra tütrega paari pañna. Ta nähti üsna kimbus olewat. Tiiu lõi sahwatuks, sest et ta nägi isa kabe wabel olewat ja arwas, et sest midagi hääd ei või tulla. Riimaks ütles isa häälega, millest ei teadrud, kas ta hääd või paha tähendab:

„Kulla poeg, see asi on mulle natuke liig järsku tulnud. Sa oleksid pidanud minuga selle file ka eñne natuke rääkima. Riisugused asjad nõuavad issa pikemat järelemõtlemist. Ma tahab selle üle sinuga üksi mõne sõna kõnelda. Emal ja Tiiu võis wad meid üksi jäätta.”

Emal ja Tiiu läksivad tuppa, kus Tiiu täis hematust ja ärdust ütles: „Peremees ei näita sellega